

Az Ősz folytatása

Szerző: Zsobrák János • Dátum: 2016-11-18

(Különös, szomorú szerelem)

Egy Olvasónk osztotta meg velünk gondolatait a novemberről, az elmúlásról és a tél közeledtéről...

„Mily szívbe markolónak kellett hát lenni a fájdalomnak, amellyel néhány év múltán azt láttam, hogy nem alaptalan reményeim váratlan szárnyra kapnak s elröpülnek! Ligeia nélkül csak tapogatózó gyermek voltam, kit meglepett az éj.” (E. A. Poe)

Ködös, szeles: bús és hűvös napok törték meg az Őszi langy meleg – szinte tavaszias utónyári – hónapok simogatását. Habár szomorúság lengi körül ezt a nyárutót, amely méla gondolatokat ébreszt a szívekben, a tavaszhoz hasonlítani furcsa. Néha mégis olyannak tűnik ez az „Indián” nyár... De hisz’ a kettősség – ötlík fel bennem a gondolat – az élet – életünk – minduntalan velejárója. A jó, a rossz. A fény és a sötétség. Élet és Halál. A remény és az elmúlás hangulatát ébreszti fel bennem az Ősz...

„Tudja isten, hogy mi okból
Szeretem? de szeretem.” (Petőfi)

Néha tavaszias az idő, és aztán köd szítál. Hol csillagos hideg éjszakák, hol felhővel terített ég és nyirkos napok követik egymást. E napokon a kandalló melege és fénye teszi csodálatossá estéinket. Ilyenkor olyan jó régi poros könyvek közt böngészni! Kalendáriumok, már-már porladó folyóiratok elsárgult lapjain felfedezni valamit: a múltat... Azaz felfedezni valami újat. Rég’ eltávozott Kedvesemre gondolok Halottak Napja közeledtével. S egy régi lap számában egy esszére bukkanok, amely az elmúlás témájával foglalkozik. Íme! Mottóként egy érdekes megállapítással nyit: úgy éreztem szinte én is írhattam volna.

Mottó: A Halál nem más mint oszlási-bomlási folyamat (és talán) út egy másik, egy újabb szerveződés felé.

A KEGYELET NAPJA
(A hosszú-hosszú út)

Minden évben van egy nap, amiről talán szeretnénk (mindannyian) örökre megfeledkezni. Egy nap, amiről beszélünk, amiről hallgatunk: amely mégis életünk természetes velejárója. Ez a nap a Halál kegyetlen tényét közli velünk. Az elmúlás pillanatát juttatja eszünkbe, ez a komor, őszi tél-közeli novemberi nap: a november másodika (elseje a mindenszentek, másodika pedig a halottak napja).

Mikor már a fák levelei a földre hulltak, mikor már csíp a hideg szél, és eső kopog a tetőn. Ám ha mégis felvillantja arcát a Nap a ködön át, érezni ugyan még melegét, de már gyengesége is megmutatkozik.

Mintha távolodna tőlünk.

Olyan mint az élet: jön és megy...

És hát az ősz: a november. Ezt az időt (talán nem is véletlenül) tettük meg régi, eltávozott szeretteink (halottaink) napjává. Hiszen rájuk is kell gondolnunk, akik számunkra talán már nincsenek. De ha számunkra nem is léteznek régi formájukban az még nem jelent semmit, az még nem jelenti a végső megsemmisülést. Mint ahogyan a folyó sem szűnik meg a tengernél.

S az eső, a hó sem tűnik teljesen el, csak beszívja a föld. Talán az ember sem szűnik meg, talán csak kilép e földi világból. Igen, az ember sem szűnik meg teljesen: van, amit itt hagy, van, amit

elvisz...

Tehát bízunk az „ÚT”-ban, amely egy másik, egy újabb szerveződés felé vezet és hív bennünket. Mindannyiunkat.

Eloolvastam és bölintgattam: szép volt. Legalábbis így éreztem. Én is kerestem elveszett szerelmem. Az elveszett szerelmet és az újat is... és csodálom a virágokat, melyek még ebben a hidegben is nyílnak... és szépek. S eszembe jut milyen lesz pár nap múlva a temetőben – halottak napján – mécsesek közt sétálni. S ha eljön az est, a gyönyörű fények (gyertyák, mécsesek) lobogása, mint megannyi szempár libegnek-lobognak a szélben. De otthon félálomban is visszagondolva ezekre az apró pislák fényekre visszatért a régi idő: a régi Kedves.

A régi kedves arc, a hang...

Az Élet – a Halál és a szerelem melódiája megkondult szívemben.

Eddig vak voltam. De most újra látok.

„Itt már semmi – semmi tévedés nem lehet, ezek a teli, fekete, vad szemek – ezek elveszett szerelmem szemei, ezek a Lady – LADY LIGEIA szemei!” (E. A. Poe)